

**Tưởng Niệm Một Đồng Nghiệp và Một Người Bạn:
Giáo sư Dương Văn Nhi**

Anh Nhi thân mến,

Cả tuần nay anh làm gì mà không thấy email của anh? Tất cả thư của những thân hữu trong Hội Email (chữ của anh đặt) hỏi thăm, tôi đều có forward cho anh đủ hết, anh có đọc hết chưa, nhiều lắm, ráng đọc nghe, để biết bạn bè mến anh ra sao, dù có người chưa một lần gặp mặt. Cả tuần nay, không hiểu sao tôi cứ nhớ về trường Lê Ngọc Hân với những năm cuối thập niên 60, lúc mà Dương Văn Nhi còn là một chàng giáo sư độc thân vui tính, bị bạn bè đem "gã" cho hết người đẹp này tới người đẹp khác... cho tới khi anh tuyên bố trao thân gởi phận cho chị Yến thì anh mới được yên thân.

Tôi có hai điều muốn nói với anh hôm nay:

1 - Cách nay hai tháng, khi anh và chị Yến xuống miệt dưới này để gặp anh Tú chị Cúc từ Úc sang Mỹ, những người bạn cũ chúng ta đã ngồi trong Quán Dalat hơn nửa ngày trời để tâm sự với nhau, anh đã nói về những ngày cơ cực của chính anh trong thời gian đầu tiên bơ vơ trên đất Mỹ bằng một giọng khôi hài làm tụi tôi vừa ứa nước mắt vừa ôm bụng cười. Anh Tú và chị Cúc đã dựa trên chuyện kể của anh và đã viết một bài về chân dung Dương Văn Nhi, tôi có nhiệm vụ đánh máy bài ấy và bài đã được đăng vào Đặc san NĐC-LNH 2003 sắp phát hành vào cuối tuần này. Tụi tôi quyết định không cho anh coi bài viết, đợi khi Đặc San ra anh đọc sẽ thú vị hơn, khi tôi cho anh biết ý định này qua phone, anh cười rồi nói là không sao, hơn một tháng nữa có lâu lắc gì! Phải rồi anh Nhi ơi, hơn một tháng thì đâu có lâu lắc gì thật, nhưng có khi thời gian nó mang đến cho chúng ta những bất ngờ đau đớn đến ngỡ ngàng. Bây giờ tôi ân hận đã không đưa cho anh coi bài viết ấy, xin tạ lỗi cùng anh.

2 - Khi trở về Sacramento sau chuyến thăm Little Saigon, anh gọi điện thoại cho vợ chồng tôi bảo rằng đi chơi vui lắm, "máy thành bạn" bên Texas rủ qua, chắc anh đi và sẽ đi một mình, có vợ đi theo bị kèm kẹp quá, bắt đi ngủ đúng giờ, bắt uống thuốc, bắt nghỉ ngơi... mệt quá! Ông xã tôi một phe với anh, tôi nhớ đã nói với anh và ông xã tôi là không có tụi tôi thì mấy ông đã Èhui nhệ tiỂ lâu rồi. Sao tôi ăn nói như vậy? Anh Nhi tha lỗi cho tôi nghe anh Nhi?

Bây giờ thì anh đã đi một mình thật rồi. Nơi ấy có gì vui mà anh vội vã vậy? Nếu hành trang anh mang theo là hình ảnh vợ con, sau đó là anh em ruột thịt... thì xin anh cũng đừng quên tấm lòng của chúng tôi, những người bạn đã từng quen biết, vừa mới quen biết, đã lâu không gặp anh hay chưa từng gặp anh bao giờ...

Đây là email cuối cùng tôi gởi cho anh theo địa chỉ nhidg@yahoo.com

Chúc anh thượng lộ bình an.

Thân mến

Hồng Châu

(Viết sau khi được tin anh Nhi từ trần sáng hôm nay, ngày Thứ ba 11 tháng 3 năm 2003)